

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 150.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001050832/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

Fyre. Disse — Martin med — blev forinden udklædte i spraglede, naragtige Klæder, fik Hatte paa Hovedet med lange Ører og en Rævehale og Horn. Først blev de jagede rundt i Gaarden med Slag af Sandposer, som Magistrene havde i Hænderne. Professorerne og en Mængde Studenter sad paa Bænke langs Gaardens Mure, og lod til at more sig stærkt. — Magistrene lod dernæst de Unge stille sig i Rundkredse, i hvis Midte en Magister stod. Og nu spurgte han dem ud, gav dem det ene Spørgsmaal galere end det andet. »Har Du haft en Moder?» blev der spurgt. »Ja.« »Nej, det er hende, der har haft Dig.« Saa fik de Lussinger til Straf for deres fejle Svar.

Martin kunde daarligt nok forstaa, at de gamle, lærde Mænd kunde fornøje sig saa svært derover. Men selv fandt han det jo meget morsomt.

Tilslidst blev de Unge spurgt, hvad de *vilde*. Dér havde de lært Svaret: de vilde have Hornene af sig.

Saa begyndte den egentlige Mishandling eller vexatio, som det kaldtes. De maatte lægge sig ned paa Jorden, og de blev nu skrubbete, høvlende, filede med forskjellige grove Træinstrumenter, endelig blev ogsaa Hornene slaet af Hatten paa dem, de blev overspuledede med Vand, til Tegn paa, at de nu havde aflagt deres Mørkhed og Dyriskhed og var blevne rigtige Mennesker eller Studenter. Til Tegn paa deres nye Stand fik de fremdeles nogle Saltkorn paa Tungen og Vin hældt paa Hovedet — det skulde betyde Visdom og Glæde. En Professor holdt en Tale for dem, hvori han forklarede dem, hvad alle disse Handlinger og Mishandlinger betød. Saa blev de kortelig spurgt ud i deres Kristendom og andre Kundskaber, — og var saa færdige til at deltage i det Gilde, hvormed deres Studenterliv begyndte.

Martin gennemgik det hele med en undrende Fornemelse af, hvor dog alle Besværligheder, der kom udefra, var nemme at overvinde. Han maatte da sikkert i sin Ensomhed og sine Ængstelser have udført Arbejder eller udholdt Anstrængelser, mod hvilke dette var den rene Børnelig.

Før de forlod Gaarden, mens de stod og pustede efter Depositsen, kom der en Del ældre Studenter ind paa Pladsen til dem, og Martin hørte, at de sagde til de forskjellige Unge: »Du skal være min Pennal,« — eller noget lig-